

Arrest

nr. 221 011 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 5 januari 2019 houdende een inreisverbod en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een inreisverbod, ter kennis gebracht op 6 januari 2019. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten<1>:

Naam : Z. voornaam : J. geboortedatum : (...)1976 geboorteplaats: Accra nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2),*

tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Leuven op 05.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2006 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 05.01.2019 door de politiezone van Leuven en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

1.2 Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, tevens ter kennis gebracht op 6 januari 2019. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten^:

naam: Z. voornaam: J. geboortedatum: (...)1976 geboorteplaats: Accra nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Leuven op 05.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot hét grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie»

Betrokkene werd gehoord op 05.01.2019 door de politiezone van Leuven en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2006 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2006 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd gehoord op 05.01.2019 door de politiezone Leuven en verklaart dat hij familiale problemen had in Ghana. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan,.

Betrokkene werd gehoord op 05.01.2019 door de politiezone Leuven en verklaart dat hij depressief is en diabetes heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding
(...).”

1.3 Uit de informatie overgemaakt door de verwerende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) blijkt dat verzoeker vrijwillig is vertrokken naar Ghana met IOM.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Uit de informatie verstrekt door de verwerende partij aan de Raad blijkt dat verzoeker vrijwillig is vertrokken naar Ghana met IOM. Dit gegeven wordt niet tegengesproken door de raadsman van verzoeker. Uit voormeld gegeven volgt dat de tweede bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Ingevolge de uitvoering van de tweede bestreden beslissing en aangezien het doel van verzoeker zich in het verleden situeert, heeft hij er geen actueel belang meer bij dat de tweede bestreden beslissing zou worden vernietigd.

Bijgevolg doet verzoeker niet langer blijken van het rechtens vereiste actueel belang bij de aanhangig gemaakte procedure tot nietigverklaring zodat onderhavig beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in zijn verzoekschrift middelen aan waarbij hij een uitdrukkelijk onderscheid maakt tussen het middel dat hij aanvoert ten aanzien van “A. HET INREISVERBOD” en de middelen die hij aanvoert ten aanzien van “B. HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN”.

Gelet op hogerstaande vaststelling, met name de onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, zal enkel het middel aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing – het inreisverbod – worden behandeld.

In het middel gericht tegen het inreisverbod voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker betoogt als volgt:

"A. HET INREISVERBOD

EEN MIDDEL ONTNOMEN UIT DE SCHENDING VAN ARTIKELEN 62 EN 74/11 §1 VAN DE WET VAN 15.12.1980 BETREFFENDE VREEMDELINGEN

De bestreden akte is in strijd van artikelen 62 en 74/11 § 1 van de wet van 15.12.1980 betreffende vreemdelingen.

1) De Belgische Staat ondersteunt dat uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Overwegende de redenering van de beslissing is verkeerd.

Op 26.07.2009 en 20.09.2011, heeft de verzoeker twee aanvragen voor een verblijfsvergunning ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 betreffende vreemdelingen. Hij heeft daarom twee keer geprobeerd zijn verblijf in België te regulariseren.

2) Het bevel gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar, gelet op het feit dat de verzoeker illegaal in België verblijft.

Terwijl deze motivatie niet adequaat is.

Volgens het artikel 74/11, § 1, alinéa 1 en 2, van de wet van 15.12.1980,

" De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

" De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1. Indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of,*
- 2. Indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd".*

De beslissing houdt geen rekening met alle omstandigheden van het specifieke geval.

Het enige illegale verblijf van de verzoeker is niet voldoende om een inreisverbod van twee jaar te rechtvaardigen.

De Raad van Vreemdelingenbetwistingen heeft al opgemerkt dat het ontbreken van een specifieke motivatie voor de keuze van de duur van het inreisverbod is vastgesteld (RVV, 105.587, 21.06.2013; RVV, 106.581, 10.07.2013).

De Belgische Staat heeft zijn formele motivatie niet gehaald; de middel ontnomen uit de schending van artikelen 62 en 74/11 §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende vreemdelingen is serieus."

3.2 Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens voert hij de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In het bestreden inreisverbod wordt gemotiveerd om welke reden de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. De bevoegde gemachtigde verwijst naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet – het toestaan van geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek.

Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel van het betreffende middel dat de overweging van de gemachtigde dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, niet correct is. Meer bepaald heeft hij op 26 juli 2009 en 20 september 2011 twee aanvragen ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat hij twee keer heeft geprobeerd om zijn verblijf in België te regulariseren.

Dat verzoeker, minstens eenmaal, een dergelijke aanvraag heeft ingediend, wordt door verweerder niet betwist in de nota met opmerkingen. Verweerder neemt het standpunt in dat de gemachtigde geheel terecht stelde dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Hij verbleef immers reeds geruime tijd in België alvorens hij op 26 juli 2007 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van voormeld artikel 9bis indiende, zo stelt verweerder.

De Raad merkt op dat de overweging: *“Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren”* en de voorafgaande vaststellingen *“Er bestaat een risico op onderduiken: 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 2006 in België te verblijven.”* de motivering betreft in het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aangaande de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

Echter, nog daargelaten de vraag of de overweging uit het bestreden inreisverbod: *“Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren”* al dan niet correct is, wordt niet betwist dat *“voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Verzoeker betwist dus niet dat hem een beslissing tot verwijdering werd opgelegd waarin voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De reden voor het opleggen van een inreisverbod wordt bijgevolg niet aan het wankelen gebracht. Dit motief is afdoende om het opleggen van het inreisverbod te staven.

In een tweede onderdeel van het middel gericht ten aanzien van het inreisverbod neemt verzoeker de motivering van de termijn van het inreisverbod onder de loep. Meer bepaald verwijst hij naar de overweging dat hij illegaal in België verblijft en stelt dat deze motivering niet adequaat is. Hij meent dat de beslissing geen rekening houdt met alle omstandigheden van het specifieke geval en dat het *“enige illegale verblijf van verzoeker”* niet voldoende is om een inreisverbod van twee jaar te rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat in het bestreden inreisverbod ter motivering van de termijn van het inreisverbod wordt verwezen naar het horen van verzoeker dat heeft plaatsgevonden op 5 januari 2019 door de politiezone Leuven. De gemachtigde geeft aan dat verzoeker heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en geen medische problemen te hebben. Bijgevolg, zo motiveert de gemachtigde verder, heeft hij in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Hij stelt verder dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en hij besluit dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Uit het voorgaande blijkt dat ook de termijn van het inreisverbod werd gemotiveerd. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker slechts een beperkte lezing geeft van voormelde motieven. Hij betwist niet dat hij op 5 januari 2019 werd gehoord, evenmin als dat hij voormelde verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker beklaagt zich slechts op algemene wijze over het feit dat de motivering *“niet adequaat”* is en dat geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden van het specifieke geval waaruit hij lijkt te besluiten dat het illegale verblijf niet voldoende is om de termijn te rechtvaardigen. Verzoeker zet ook niet *in concreto* uiteen, laat staan dat hij dit aantoon, met welke omstandigheden van het specifieke geval geen rekening zou zijn gehouden. Het komt niet de Raad toe de argumenten te destilleren.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt de motivering van het bestreden inreisverbod hem niet in staat stelt om te begrijpen met toepassing van welke juridische en feitelijke gegevens deze bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het

doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad nog op dat deze arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Uit de motivering van het bestreden inreisverbod blijkt ook dat de gemachtigde op grond van de specifieke elementen van het dossier heeft besloten tot een inreisverbod voor de duur van twee jaar. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel aangevoerd ten aanzien van het bestreden inreisverbod is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN